

Nedenfor fjellet i ura blåser det mindre. Her fyrer jeg opp offergavene mine, alt sammen tar fyr nå, halvbrente og udelikate etter de mislykkede forsøkene oppe på fjellets topp. Klokka er om lag fem på ettermiddagen. Det er et døgn siden jeg passerte turishytta og begynte oppstigningen forbi tregrensa. Beregningen er to overnattinger. Lettere utmattet tenker jeg noen timers søvn i teltet er det som skal til. Det er jo lyst døgnet rundt uansett.

På vei inn i teltet presterer jeg å sette kneet på vandrestaven der den ligger i rotet i forteltet. Det smeller høyt i det den knekker. Det hele er som et dårlig varsel. Soveposen og underlaget er akkurat så ukomfortabelt som

det pleier å være når man telter i villmarka.

EN ERFARING MED EGODØDEN

Nøyaktig hvordan sekvensene etter dette utspiller seg, er vanskelig å formidle. Men overtrøtt, kald og miserabel begynner mismo-tet for alvor å sige inn. Ting fremstår i et klart, nakent lys, og noe er helt tydelig i gjære. Det er godt å ligge og slappe av, men søvn er ikke lett. Tankene strømmer, og nå sniker den tvetydige åndekraften fra fjellet inn. Noe er det i hvert fall. Svekket og med en følelse av forsvarsløshet tar ting til å velte om inni meg. Det hele får feste i en sterk og genuin angst. Jeg føler meg ikke. Begynner å hoste og frykter forkjølelse.

Her oppe, helt alene med to og en halv times gange til nærmeste mobilforbindelse. Som er over ei elv, opp et fjell. Det er som om alle svakhetene, alle latente, nedarvede og situasjonsbetingede engstelser slår inn samtidig. Jeg innser fort at jeg må bruke pusten. Kraftig, tvungent rolig og rytmisk puster jeg inn og ut med fokus på hjertet. Forsøker å lede sinnet gjennom det gryende hysteriet. Jeg puster og leder oppmerksomheten bevisst mot et kjent meditasjonsfokus. En velkjent metode for å observere tanker, følelser og fysiske fornemmelser med den hensikt å se deres uvirkelighet, hele tiden omskiftelige. *Hvem ser dette? Hvem ser tankene?* Til *hvem* skjer dette? Hele tiden puster jeg dypt og rolig, mens panikk raser i kropp og sinn. Det er en massiv oppgave, og en temmelig uvant situasjon. Redningen ligger i å søke seg til kjerneselvet, det man er innerst inne bak alt. Når bølgene raser, er havets bunn fortsatt like stille.

Tid er vanskelig å fastsette i fjellet og under slike tilstander, men etter en stund – en time eller to – med dyp pusting og fokus på alle fenomeners forgjengelighet og det virkelige selvets uangripelighet, bryter den indre sola igjennom. En dyp og vidunderlig ro fyller meg. Jeg føler et nærvær, har en sterk og god innvendig opplevelse. En slags død og gjenfødelse har skjedd i mitt indre.

Det som ikke dreper oss gjør oss sterkere, og jeg er glad. Men fortsatt er det kaldt, og søvn er vanskelig. Jeg sover noen timer, og våkner av at jeg fryser. Det regner, noen ganger svakt andre ganger nokså intenst, og teltet bærer preg av